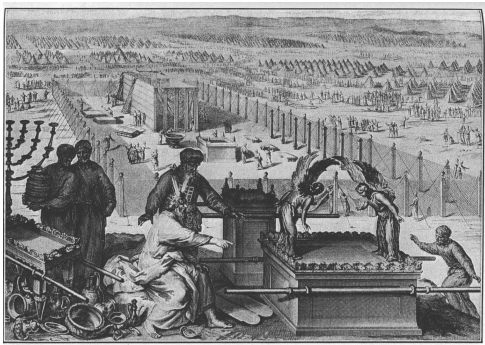

מאורות אל העבר

א ניסן ב' תמ"ט | 27/03/1312

אסון בחנוכת המשכן

תמו שמונת ימי המילואים. העם כולו נרגש לקראת הרגע שלו ציפו הכול - השראת השכינה במשכן שהוקם בעמל כה רב. שני הכוהנים הצעירים, דור העתיד המבטיח של בית לוי, צעדו בראש. לפתע אירע האסון. יום חנוכת המשכן הפך ליום אבל. פרשנים ודרשנים ניסו לאורך הדורות להסביר מה גרם למיתתם של בני אהרון, נדב ואביהו, ביום חנוכת המשכן בא' בניסן, בשנה השנייה לצאת ישראל ממצרים, שנת ב'תמ"ט לבריאת העולם. האם הקריבו אש זרה אשר לא צוו עליה? האם לא כיבדו את המעמד ונכנסו למשכן שתויי יין? האם לגלגו על משה ועל אהרון? שערי פירושים לא ננעלו, ועימם הלקחים שאותם נדרש העם לדורותיו ללמוד מהאסון. מעל הכול, הדהד קול הבורא: "בקרובי אקדש ועל פני כל העם אכבד". הדרישה החד משמעית מהעילית ליותר, לשאיפה לשלמות ולביקורת, ולעיתים ענישה על כל פגם וחטא. תגובתו של אהרון תועדה גם היא לנצח כאב טיפוס להתמודדותם של רבים מבניו במשך הדורות עם אסונות וקשיים בלתי מוסברים: "וידום אהרון". ההבנה שלא כל דרכי הבורא ברורות מאפשרת את המשך החיים.

לאירועים נוספים בקרו אותנו:
history.orot.ac.il